

узимајући Будим-Пешту као Архимедову тачку за балканску политику, заклања иза Маџара, пошто Италија по стократно опробаном империјалистичком рецепту, час помоћу црногорскога Николе час помоћу арбанашких чета ствара Југословенима неприлике, јавља се у њих и хвата све дубље корена увиђање које је једна од мисли водиља моје књиге „Југо-источна-европска питања“, да сва несрећа малих народа на европском југоистоку потиче са њихова искоришћавања, подбадања и жртвовања од стране светских сила и да их од але судбине може бранити само трајан и тесан савез малих против великих! Ка томе је први корак приманье Бугарске у тај савез, коју би италијански империјализам и сувише радо хтео да као каму зарије у леђа српско-хрватско-словеначке државе. Србе и Бугаре, које сви велики проповедници југословенског уједињења никад нису сматрали као неко двојство, него ваада као јединство, и чија се језична и племенска област неопажено слива једна у другу, раздваја данас једно море мржње, али као што је београдски социјалистички лист већ у почетку децембра 1918. год. на догледу потока крви која се још пушила, имао куражи да пожели са бугарским народом не само најбоље суседске односе, већ и потпуну заједницу и да напише: „бугарски је народ оно што и ми; ми смо једног племена и порекла, ми говоримо једним језиком и имамо скоро исте етничке особине“, тако се и у Хрватској на дуго и на широко сматра према Бугарима најбољом Бизмаркова политика према Аустрији после Кенигтрца, а у Словеначкој преовлађује убеђење, да би се југословенско питање решило